

Downloaded via the EU tax law app / web

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 3. februára 2015 (*)

„Nesplnenie povinností členským štátom – článok 49 ZFEÚ – článok 31 Dohody o EHP – Daň z príjmov právnických osôb – Skupiny spoločností – Daňová úľava pre skupinu – Prenesenie strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi – Podmienky – Dátum určovania konečných strát dcérskej spoločnosti nerezidenta“

Vo veci C-172/13,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, podaná 5. apríla 2013,

Európska komisia, v zastúpení: W. Roels a R. Lyal, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: V. Kaye, S. Brighthouse a A. Robinson, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Ewart, QC, a S. Ford, barrister,

žalovanému,

ktorého v konaní podporujú:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: T. Henze a K. Petersen, splnomocnení zástupcovia,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: A. Rubio González a A. Gavela Llopis, splnomocnení zástupcovia,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: M. K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

Fínska republika, v zastúpení: S. Hartikainen, splnomocnený zástupca,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts (spravodajca), predsedovia komôr M. Ilešič, L. Bay Larsen a J.-C. Bonichot, sudcovia A. Rosas, E. Juhász, A. Arabadžiev, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger a A. Prechal,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. júla 2014,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 23. októbra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Európska komisia sa svojou žalobou domáha, aby Súdny dvor určil, že Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska si tým, že v prípade daňových úprav pre skupinu týkajúcich sa strát, ktoré vznikli spoločnostiam nerezidentom (ale len „cezhraničná daňová úprava pre skupinu“), stanovilo také podmienky, ktoré spôsobujú, že je prakticky takmer nemožné takúto daňovú úpravu získať, a tým, že túto daňovú úpravu obmedzilo na obdobia po 1. apríli 2006, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 49 ZFEÚ a článku 31 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, s. 3; ale len „Dohoda o EHP“).

Právny rámec v Spojenom kráľovstve

2 Režim daňovej úpravy pre skupinu v Spojenom kráľovstve dovoľuje spoločnostiam patriacim do tej istej skupiny, aby medzi sebou uskutočnili konsolidáciu svojich ziskov a strát. Režim zavedený zákonom o dani z príjmu právnických osôb z roku 1988 (Income and Corporation Tax Act 1988, ale len „ICTA“) však nedovoľoval zohľadniť straty, ktoré vznikli spoločnostiam nerezidentom.

3 V nadväznosti na rozsudok Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763) bol ICTA novelizovaný ustanoveniami finančného zákona z roku 2006 (Finance Act 2006), ktoré vstúpili do platnosti 1. apríla 2006 a ktoré mali za určitých podmienok umožniť cezhraničnú daňovú úpravu pre skupinu. Následne boli uvedené ustanovenia v prevažne rovnakom znení prebraté do zákona o dani z príjmu právnických osôb z roku 2010 (Corporation Tax Act 2010, ale len „CTA 2010“).

4 CTA 2010 stanovuje podmienky, ktorým podlieha cezhraničná daňová úprava pre skupinu. § 118 CTA 2010 vyžaduje, aby spoločnosť nerezident vyžiadala možnosti zohľadnenia strát počas zdaňovacieho obdobia, v ktorom strata vznikla, a v predchádzajúcich zdaňovacích obdobiach, kým § 119 ods. 1 až 3 CTA 2010 vyžaduje, aby neexistovala nijaká možnosť zohľadnenia strát v budúcich zdaňovacích obdobiach.

5 Podľa § 119 ods. 4 CTA 2010 sa existencia možnosti zohľadnenia strát v budúcich zdaňovacích obdobiach musí posudzovať „s ohľadom na situáciu, ktorá nastane hneď po skončení“ zdaňovacieho obdobia, v ktorom strata vznikla.

6 Podľa § 14 ods. 1 písm. a) a § 74 ods. 1 písm. a) prílohy 18 finančného zákona z roku 1998 je všeobecná lehota na podanie žiadosti o daňovú úpravu pre skupinu stanovená na dva roky a začína plynúť od konca zdaňovacieho obdobia, v ktorom strata vznikla.

7 Supreme Court of the United Kingdom v bode 33 rozsudku z 22. mája 2013 konštatoval, že na účely získania cezhraničnej daňovej úpravy pre skupinu je potrebné s ohľadom na právnu úpravu platnú pred 1. aprílom 2006 a vykladanú v súlade s právom Únie preskúmať otázku, či žiadajúca spoločnosť je schopná na základe skutočností známych v čase podania svojej žiadosti o daňovú úpravu preukázať, že nebolo možné zohľadniť dotknuté straty v členskom štáte, v ktorom sídli prevádzajúca spoločnosť, v žiadnom zdaňovacom období predchádzajúcom dátumu podania žiadosti, a že neexistuje možnosť takéhoto zohľadnenia ani v zdaňovacom období, v ktorom bola žiadosť podaná, a ani v akýchkoľvek budúcich zdaňovacích obdobiach.

Konanie pred podaním žaloby a konanie pred Súdnym dvorom

8 Dňa 19. júla 2007 Komisia zaslala Spojenému kráľovstvu výzvu, v ktorej poukázala na prípadnú nezlučiteľnosť daňových predpisov, ktoré tento členský štát prijal v nadväznosti na

rozsudok Marks & Spencer (EU:C:2005:763), so slobodou usadiť sa, a to v rozsahu, v akom sú tieto predpisy založené na mimoriadne reštriktívnom výklade kritéria vyčerpania možnosti zohľadnenia strát dcérskej spoločnosti nerezidenta v štáte, v ktorom má táto spoločnosť sídlo. Uvedené predpisy boli navyše uplatniteľné až od 1. apríla 2006, kedy nová právna úprava vstúpila do platnosti.

9 V e-maile z 23. októbra 2007 Spojené kráľovstvo uviedlo, že právna úprava týkajúca sa cezhraničnej daňovej úľavy pre skupinu je v súlade so zásadami stanovenými Súdny dvorom v rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

10 Komisia 23. septembra 2008 zaslala Spojenému kráľovstvu odôvodnené stanovisko, v ktorom zopakovala svoj postoj. Spojené kráľovstvo potvrdilo svoj postoj v liste z 18. novembra 2008.

11 Dňa 25. novembra 2010 Komisia zaslala Spojenému kráľovstvu doplňujúce odôvodnené stanovisko, ktoré súviselo s nedávno prijatým CTA 2010.

12 Keďže argumentácia, ktorú Spojené kráľovstvo uviedlo v liste z 24. januára 2011 v odpovedi na toto odôvodnené stanovisko, Komisiu nepresvedčila, podala predmetnú žalobu.

13 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 11. októbra 2013 bol Spolkovej republike Nemecko, Španielskemu kráľovstvu, Holandskému kráľovstvu a Fínskej republike povolený vstup do konania ako vedľajším účastníkom podporujúcim návrhy Spojeného kráľovstva.

O žalobe

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 49 ZFEÚ a článku 31 Dohody o EHP z dôvodu, že § 119 ods. 4 CTA 2010 takmer znemožňuje materskej spoločnosti rezidentovi získať cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu

Argumentácia účastníkov konania

14 Komisia tvrdí, že § 119 ods. 4 CTA 2010 nespĺňa požiadavky, ktoré pre dotknutý členský štát vyplývajú z bodov 55 a 56 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), keďže stanovuje, že nemožnosť zohľadnenia budúcich strát vzniknutých dcérskej spoločnosti sídliacej v inom členskom štáte alebo štáte, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP, sa musí posudzovať „s ohľadom na situáciu, ktorá nastane hneď po skončení“ zdaňovacieho obdobia, v ktorom strata vznikla. Podľa Komisie má toto ustanovenie za následok, že je pre materskú spoločnosť rezidenta takmer nemožné, aby získala cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu.

15 § 119 ods. 4 CTA 2010 vedie totiž k tomu, že cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu možno získať iba v dvoch situáciách, a to po prvé v situácii, keď právna úprava štátu, v ktorom sídli dcérska spoločnosť nerezident, nepriznáva možnosť prenesenia strát, a po druhé v situácii, keď dcérska spoločnosť nerezident vstúpi do likvidácie pred skončením zdaňovacieho obdobia, v ktorom vznikla strata. Cezhraničná daňová úľava pre skupinu bude teda vylúčená v bežnej obchodnej situácii, teda keď sa rozhodne o ukončení činnosti dcérskej spoločnosti nerezidenta a jej vstupu do likvidácie po uplynutí zdaňovacieho obdobia, v ktorom vznikla strata. Navyše uvedená daňová úľava je obmedzená iba na stratu vzniknutú počas jediného zdaňovacieho obdobia.

16 Komisia uvádza, že rešpektovanie podmienok stanovených Súdny dvorom v bode 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) vyžaduje, aby možnosť získať daňovú úľavu v štáte sídla dcérskej spoločnosti nerezidenta bola posudzovaná v ňase, keď žiadosť o daňovú úľavu pre

skupinu bola predložená Spojenému kráľovstvu, a aby bola posudzovaná na základe konkrétnych skutočností nachádzajúcich sa v spise. Nestačí vychádzať z teoretickej možnosti zohľadnenia neskorších strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi, vyplývajúcej výlučne zo skutočnosti, že uvedená dcérska spoločnosť sa ešte nenachádza v likvidácii.

17 Spojené kráľovstvo k tomu uvádza, že ako z bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) vyplýva, podmienka, aby neexistovala možnosť zohľadnenia straty dcérskej spoločnosti nerezidenta v štáte jej sídla v budúcich zdaňovacích obdobiach, musí byť posudzovaná po skončení zdaňovacieho obdobia, v ktorom strata vznikla.

18 Pokiaľ ide o údajnú takmer nemožnosť získať cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu, Spojené kráľovstvo tvrdí, že spoločnosť môže za normálnych okolností preniesť stratu do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia, ak pokračuje vo vykonávaní ekonomickej činnosti. Okrem toho podmienka stanovená v § 119 ods. 4 CTA 2010 môže byť splnená aj v iných prípadoch, ako sú tie, ktoré uvádza Komisia. Príslušné ustanovenia neuvádzajú vstup dcérskej spoločnosti nerezidenta do likvidácie pred skončením zdaňovacieho obdobia, v ktorom vznikla strata, ako podmienku uplatnenia cezhraničnej daňovej úľavy pre skupinu. Preukázanie zámeru zrušiť dcérsku spoločnosť, ktorej vznikla strata, a rýchle začatie likvidácie po skončení zdaňovacieho obdobia sú faktory, ktoré treba brať do úvahy. Zámer uskutočniť likvidáciu je zohľadnený spoločne so všetkými ostatnými relevantnými skutočnosťami, ktoré nastali po skončení zdaňovacieho obdobia, v ktorom strata vznikla, a to na účely určení, či je splnené kritérium neexistencie možností zohľadnenia strát.

19 Vedľajší účastníci konania sa domnievajú, že Spojené kráľovstvo nie je vôbec povinné upraviť možnosť zohľadňovania strát vzniknutých dcérskymi spoločnosťami nerezidentom vo všetkých prípadoch, v ktorých tieto straty nemôžu byť zohľadnené nikde inde. Požiadavka faktickej likvidácie dcérskej spoločnosti nerezidenta okrem toho nie je neprimeraná.

20 Spolková republika Nemecko dopadá, že judikatúra vyplývajúca z rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) musí byť prehodnotená s ohľadom na rozsudok K (C-322/11, EU:C:2013:716).

Posúdenie Súdnym dvorom

21 CTA 2010 upravuje režim daňovej úľavy pre skupinu, na základe ktorého môžu byť straty vzniknuté spoločnosťami odpočítané od ziskov iných spoločností v rámci tej istej skupiny. Na rozdiel od strát, ktoré vznikli spoločnosťami rezidentom, straty spoločností nerezidentov možno zohľadniť na účely daňovej úľavy pre skupinu iba v prípade, že spĺňajú podmienky stanovené v ustanoveniach § 118 a § 119 CTA 2010.

22 Daňová úľava pre skupinu upravená v CTA 2010 predstavuje pre dotknuté spoločnosti daňovú výhodu. Tým, že urýchľuje uzavretie strát stratových spoločností prostredníctvom ich okamžitého odpočítania od ziskov iných spoločností danej skupiny, poskytuje tejto skupine výhodu likvidity (pozri rozsudky Marks & Spencer, EU:C:2005:763, bod 32, a Felixstowe Dock and Railway Company a i., C-80/12, EU:C:2014:200, bod 19).

23 Rozdielne zaobchádzanie konštatované v bode 21 tohto rozsudku a týkajúce sa získania predmetnej daňovej výhody, so stratami, ktoré vznikli dcérskym spoločnostiam rezidentom a stratami dcérskych spoločností nerezidentov, môže brániť výkonu slobody usadiť sa materskej spoločnosti v zmysle článku 49 ZFEÚ tým, že ju odrádza od vytvárania dcérskych spoločností v iných členských štátoch (pozri v tomto zmysle rozsudky Marks & Spencer, EU:C:2005:763, bod 33; Felixstowe Dock and Railway Company a i., EU:C:2014:200, bod 21, a Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 22).

24 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že takéto rozdielne zaobchádzanie možno odôvodniť tromi naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu, posudzovanými spoločne, a to potrebou zachovania vyváženého rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi a potrebou predchádzať rizikám dvojitého zohľadnenia strát a daňových únikov (pozri v tomto zmysle rozsudky Marks & Spencer, EU:C:2005:763, bod 51; Oy AA, C-231/05, EU:C:2007:439, bod 51, a A, C-123/11, EU:C:2013:84, bod 46).

25 Zostáva preskúmať, či podmienky, ktorým ustanovenia CTA 2010 podriaďujú cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu, rešpektujú zásadu proporcionality v tom zmysle, že sú spôsobilé dosiahnuť ciele spomenuté v prechádzajúcom bode a nejdú nad rámec toho, čo je na ich dosiahnutie nevyhnutné.

26 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v bode 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), ktorý sa týkal ICTA, ktorý v rámci daňovej úľavy pre skupinu vylučoval akékoľvek zohľadnenie strát, ktoré vznikli dcérskym spoločnostiam nerezidentom, Súdny dvor konštatoval, že rozdielne zaobchádzanie so stratami, ktoré vznikli dcérskej spoločnosti rezidentovi, a stratami dcérskej spoločnosti nerezidenta idú nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov v situácii, v ktorej na jednej strane dcérska spoločnosť nerezident vyčerpala možnosti zohľadnenia strát, ktoré existujú v štáte jej sídla, v zdaňovacom období, ktorého sa žiadosť o daňovú úľavu týkala, ako aj v predchádzajúcich zdaňovacích obdobiach, a to prípadne prenesením týchto strát na tretiu osobu alebo odpočítaním uvedených strát od ziskov dosiahnutých touto dcérskou spoločnosťou počas predchádzajúcich období, a na druhej strane neexistuje možnosť zohľadnenia strát dcérskej spoločnosti nerezidenta v štáte jej sídla v budúcich zdaňovacích obdobiach buď touto samotnou, alebo tretími osobami, najmä v prípade prevodu tejto dcérskej spoločnosti na tretiu osobu (pozri tiež rozsudky Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, bod 47, a A, EU:C:2013:84, bod 49).

27 Z bodu 56 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) vyplýva, že ak v členskom štáte materská spoločnosť rezident preukáže daňovým orgánom, že dcérskej spoločnosti nerezidentovi vznikli konečné straty v zmysle bodu 55 uvedeného rozsudku, vylúčenie práva tejto materskej spoločnosti odpočítať z jej príjmov zdaniteľných v tomto členskom štáte straty, ktoré vznikli dcérskej spoločnosti nerezidentovi, je v rozpore s článkom 49 ZFEÚ.

28 Pritom je potrebné konštatovať, že § 118 a § 119 ods. 1 až 3 CTA 2010 v zásade umožňujú, aby materská spoločnosť rezident zohľadnila straty vzniknuté dcérskej spoločnosti nerezidentovi v situáciách uvedených v bode 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

29 Navyše samotná Komisia v žalobe priznáva, že CTA 2010 v zásade dovoľuje, aby materská spoločnosť rezident zohľadnila konečné strany v zmysle bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), ktoré vznikli dcérskej spoločnosti nerezidentovi.

30 Podľa Komisie však § 119 ods. 4 CTA 2010 je v rozpore s článkom 49 ZFEÚ, keďže prakticky takmer znemožňuje, aby materská spoločnosť rezident získala cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu.

31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že § 119 ods. 4 CTA 2010 stanovuje okamih, ku ktorému má byť posúdená konečná povaha strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi v zmysle bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763). Uvedené ustanovenie stanovuje, že toto posúdenie musí byť vykonané „s ohľadom na situáciu, ktorá nastane hneď po skončení“ zdačovacieho obdobia, v ktorom straty vznikli.

32 Podľa Komisie táto požiadavka takmer znemožňuje získanie daňovej úľavy pre skupinu v prípade strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi, keďže prakticky umožňuje zohľadnenie takýchto strát materskou spoločnosťou rezidentom iba v dvoch situáciách, a to po prvé, ak právna úprava členského štátu, v ktorom sídli dotknutá dcérska spoločnosť, nepriznáva možnosť prenesenia strát, a po druhé, ak táto dcérska spoločnosť vstúpi do likvidácie pred skončením zdačovacieho obdobia, v ktorom vznikla strata.

33 Treba však konštatovať, že prvá situácia uvedená Komisiou nie je relevantná na účely posúdenia proporcionality § 119 ods. 4 CTA 2010. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že konečná povaha strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi v zmysle bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) nemôže vyplývať zo skutočnosti, že členský štát, v ktorom sídli uvedená dcérska spoločnosť, vylúči akúkoľvek možnosť prenesenia strát (pozri rozsudok K, EU:C:2013:716, body 75 až 79 a citovanú judikatúru). V takejto situácii môže členský štát sídla materskej spoločnosti nepriznať cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu bez toho, aby pritom porušil článok 49 ZFEÚ.

34 Pokiaľ ide o druhú uvedenú situáciu, je potrebné konštatovať, že na jednej strane Komisia nepreukázala pravdivosť svojho tvrdenia, že § 119 CTA 2010 vyžaduje na to, aby materská spoločnosť rezident mohla získať cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu, vstup dcérskej spoločnosti nerezidenta do likvidácie pred skončením zdačovacieho obdobia, v ktorom vznikli uvedené straty.

35 Ustanovenie § 119 ods. 4 CTA 2010 totiž stanovuje, že posúdenie konečných strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi v zmysle bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) musí byť vykonané s ohľadom na situáciu, ktorá nastane „hneď po skončení“ zdačovacieho obdobia, v ktorom straty vznikli. Zo znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že v nijakom prípade nestanovuje požiadavku vstupu dotknutej dcérskej spoločnosti do likvidácie pred skončením zdačovacieho obdobia, v ktorom vznikli straty.

36 Na druhej strane treba pripomenúť, že konečnú povahu strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi v zmysle bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) možno konštatovať iba vtedy, ak tejto spoločnosti už neplynú žiadne príjmy v členskom štáte, v ktorom sídli. Ak totiž tejto dcérskej spoločnosti naďalej plynú príjmy, čo i len minimálne, existuje možnosť, že vzniknuté straty bude ešte možné započítať s budúcimi ziskami dosiahnutými v členskom štáte, v ktorom sídli (pozri rozsudok A, EU:C:2013:84, body 53 a 54).

37 S odkazom na konkrétny príklad materskej spoločnosti rezidenta, ktorá získala cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu, Spojené kráľovstvo potvrdilo, že konečnú povahu strát vzniknutých dcérskej spoločnosti nerezidentovi v zmysle bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) možno preukázať, ak hneď po skončení zdaňovacieho obdobia, v ktorom uvedené straty vznikli, táto spoločnosť prestala vykonávať svoju obchodnú činnosť a previedla všetky aktíva vytvárajúce príjmy alebo sa ich zbavila.

38 Za týchto okolností musí byť prvý žalobný dôvod v rozsahu, v akom je založený na porušení článku 49 ZFEÚ, zamietnutý.

39 Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenie Komisie, že § 119 ods. 4 CTA 2010 údajne porušuje článok 31 Dohody o EHP, treba uviesť, že vzhľadom na to, že ustanovenia daného článku majú rovnaký právny dosah ako v podstate totožné ustanovenia článku 49 ZFEÚ, všetky vyššie uvedené úvahy sa za okolností, akými sú okolnosti v prejednávanej veci, môžu uplatniť *mutatis mutandis* na uvedený článok 31 (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Fínsko, C-342/10, EU:C:2012:688, bod 53 a citovanú judikatúru).

40 Prvý žalobný dôvod musí byť teda zamietnutý v celom rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 49 ZFEÚ a článku 31 Dohody o EHP z dôvodu, že právna úprava Spojeného kráľovstva vylučuje cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu v prípade strát, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2006

41 Komisia uvádza, že straty, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2006, sú v rozpore s článkom 49 ZFEÚ a článkom 31 Dohody o EHP z cezhraničnej daňovej úľavy pre skupinu vylúčené, keďže ustanovenia upravujúce túto daňovú úľavu obsiahnuté v CTA 2010 sa uplatňujú iba na straty, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2006, kedy finančný zákon z roku 2006 vstúpil do platnosti.

42 V odpovedi na túto argumentáciu Komisie Spojené kráľovstvo poukazuje na to, že cezhraničná daňová úľava pre skupinu sa uplatňuje aj pre obdobie pred 1. aprílom 2006, avšak táto daňová úľava sa riadi právnymi predpismi uplatniteľnými pre toto predchádzajúce obdobie, ktoré sa vykladajú v súlade s právom Únie v nadväznosti na rozsudok Marks & Spencer (EU:C:2005:763), ako to uviedol Supreme Court of the United Kingdom vo svojom rozsudku z 22. mája 2013, už citovanom v bode 7 tohto rozsudku.

43 Bez ohľadu na otázku, či odkaz na výklad vnútroštátnych právnych predpisov platných pred 1. aprílom 2006 zo strany Supreme Court of the United Kingdom, podľa ktorého straty pred týmto dátumom nie sú vylúčené z cezhraničnej daňovej úľavy pre skupinu, postačuje na splnenie požiadavky právnej istoty, pokiaľ ide o možnosť získať cezhraničnú daňovú úľavu pre skupinu v prípade strát vzniknutých pred uvedeným dátumom, je potrebné konštatovať, že Komisia nepreukázala existenciu situácií, v ktorých cezhraničná daňová úľava pre skupinu v prípade strát pred 1. aprílom 2006 nebola priznaná.

44 Za týchto okolností musí byť druhý žalobný dôvod zamietnutý.

45 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba musí byť zamietnutá v celom rozsahu.

O trovách

46 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Spojené kráľovstvo navrhlo zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

47 V súlade s článkom 140 ods. 1 rokovacieho poriadku Spolková republika Nemecko, Španielske kráľovstvo, Holandské kráľovstvo a Fínska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**
2. **Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.**
3. **Spolková republika Nemecko, Španielske kráľovstvo, Holandské kráľovstvo a Fínska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy

* Jazyk konania: angličtina.